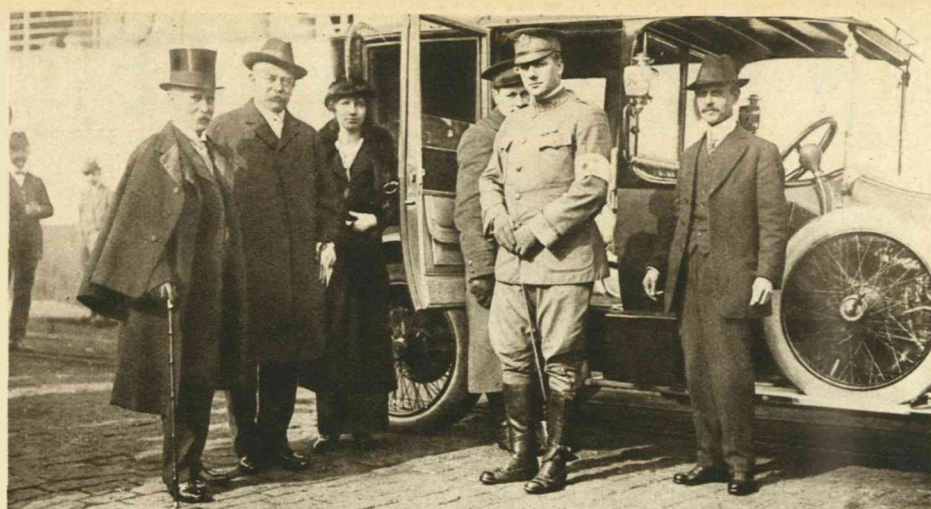

DE BEGRAFENIS DER TE SCHEVENINGEN AANGESPOELDE LIJKEN VAN ENGELSCH EZEELIEDEN.
Op de Algemeene Begraafplaats te 's-Gravenhage werden een aantal slachtoffers der gezonken Engelsche kruisers onder groote belangstelling met militaire eer begraven.

HET AMERIKAANSCH HOSPITAALSCHIP DER „RED CROSS WARD“.
Het Amerikaansche Hospitaalschip meerde vorige week te Rotterdam aan den wal. Onze foto geeft den Amerikaanschen gezant Dr. H. van Dijke (links op de foto met hoogen hoed) op het punt om met majoor Dr. Patterson, per auto naar den Haag te gaan.

Grootmoeders Brief

Gude Agnes Durbach schrijft, een klein potloodje tusschen de bevende vingers.
In haar kamertje twinkelt de zon en speelt op het portret van den keizer en de verbleekte fotografieën aan den wand. Soms, als de wind de boomen voor haar huisje speelziek schudt, glijdt een nieuwsgierig zonnestraaltje over het glanzend witte papier waarop Agnes aan haar kleinzoon schrijft, die opgeroepen is in vaderlandschen dienst, maar het oudje laat zich niet storen.

„Mijn lieve Hans!

Mijn man zaliger zei altijd: de tijden zullen veranderen, moeder! en dat merk ik nu. Hier zit ik, ouwe vrouw, en neem voor 't eerst na veertig jaren een potlood in de hand. Vroeger deed je grootvader dat allemaal. Ik ben niet getletterd, lieve Hans, kijk daarom niet naar de fouten.

Het was gisteren Zondag. Toen ben ik naar de kerk geweest; dominee sprak heel mooi van vaderlandsliefde en opoffering en heldenmoed en dat wij allen berusten moeten. Als je dan den goeien man zoo rustig hoort spreken en het orgel speelt, dan voel je je ook wel een beetje kalmer. Toch, als ik dan den verwaarloosden moestuin zie en ik kom in ons leeg huisje, dan komt mijn verdriet weer dubbel boven en moet ik eventjes uithuilen. — Ik hou ook erg veel van onzen keizer; de man heeft me nooit iets gedaan, maar jij bent mijn alles en het eenige wat ik op de wereld nog tot steun heb. De keizer heeft zooveel en ik alleen jou, daarom ga jij bij mij *hopen* den Keizer, Hans!

Ik ben misschien niet genoeg met mijn tijd meegegaan, dat kan wel. Maar ik ben nu te oud om nog te leeren, dat het nobeler is voor je vaderland te sterven, dan voor je moeder of je grootmoeder of je vrouw, die dagelijks bij je zijn en voor je zorgen, te leven.

Lieve Hans, hoe gaat het nu met je? Heb je nog zulke kapotte voeten? Je moet ze insmeren met groene zeep, dat heeft je grootvader-zaliger in 1870 ook gedaan, wat niet wegneemt dat ik mijn braven man toch heb moeten verliezen. Maar dat heeft met die zeep natuurlijk niets te maken.

Ik stuur je hierbij een worst en een stuk eigengebakken koek. Ik wou dat ik je iederen dag zoo wat kon toestoppen, maar je weet, grootmoeder wordt hoe langer hoe armer nu de eenige kostwinner weg is en dus moet het zuinigjes-aan!

Lig je wel goed 's nachts? Hou je kraag toch vooral goed dicht, jongen, je bent zoo vatbaar. Als je nu hoesten gaat, kan ik geen kandij-stroop voor je maken en je 's avonds toedekken.

Het varken van boer Diehl heeft twaalf biggen, ach zulke lieve rose dingetjes! De boer zei ook al, 't is zonde dat Hans ze niet eens zien kan, hij zou er zoo'n plezier in hebben, maar ik heb mijn hoofd geschud en gedacht:

„Eer Hans terugkomt, hangen de zijden spek van de kleine biggetjes misschien al in den rook!“

Als je me terugschrijft, moet je vooral groot schrijven; mijn oogen laten me zoo zoetjes aan in den steek. Je zei dat je zoo verlangde naar huis en de koe en Lotje Diehl. Dat kan ik me allemaal best begrijpen, lieve Hans, maar je moet je er toch een beetje tegen-in zetten, hoor! Ons huisje loopt niet weg, de koe krijgt van mij op tijd haar eten en Lotje Diehl zal warempel na den oorlog ook nog wel te vinden zijn. Al haar vrijers zijn opgeroepen en ze zullen haar dus niet voor je neus weggapen. Ik ga zoo des avonds nog weleens naar haar toe en wrijf haar onder den neus hoe leelijk het staat de jongens zoo voor den gek te houden. Van de week huilde ze een deuntje en zei, dat ze het zoo naar vond dat jij weg was. Ik lachte in mijn vuistje, want ik zou heel blij zijn als het naderhand met jullie wat werd.

Maar zoover zijn we nog lang niet. Ik lees geen kranten meer; als ik al die narigheid lees, heb ik rust noch duur meer. Ik vind onze nieuwe kanonnen heel mooi en heel knap uitgedacht, maar ze moesten er niet mee mogen schieten! Foei! het duizelde me toen ik las wat ze daarmee uitvoeren! Het spijt me nu, dat ik indertijd, toen ik met je grootvader-zaliger in een museum was, zooveel schik had in een kanon, maar het zag er toen ook zoo goedig uit en het stapeltje kogels dat er naast lag, was al heelmaal verroest.

Nu lieve Hans, mijn vingers zijn stijf van het geschrijf; ik hou er mee op, hoor! Je hebt nu weer wat van het oudje gehoord en nu krabbel je maar eens gauw weerom! Hou die worst nu voor jezelf; als je aan 't uitdeelen gaat, schiet er weer niets voor jezelf over, ik weet hoe je bent! Dag Hans! sta niet stil als je de wacht hebt buiten; als je een beetje heen 'en weer loopt, blijf je warm en vat je geen kou en denk aan de groene zeep en aan je hals. Schrijf ook eens aan Lotje en haar vader en vergeet niet mij je adres te sturen als je ergens anders heengestuurd wordt.

Ik ben nog maar dankbaar, dat je nog niet in 't vuur bent! Als het zoover is, is 't met mijn leven gedaan. Je hebt het zeker erg druk, hè? Ik hoorde nu al in geen tien dagen iets van je. Je laatste brief kwam net toen ik met Juffrouw van Giel op het plaatsje stond te praten over haar zoontje, je weet wel, dien langen Daniël. Die jongen snoept zoo tegenwoordig. Nu, toen kwam de bode met je brief en ik liet de juffrouw direct in den steek en ging naar binnen. De toren van de Katholieke Kerk, waar ze een nieuw kruis op zetten, sloeg juist elf uur. Wacht dus niet te lang met schrijven.

Dag jongen! Vele groeten en een dikke zoen van je grootmoeder.

Je portret staat 's nachts op het tafeltje voor mijn bed; dan voel ik me niet zoo alleen."

Agnes Durbach zucht van verlichting als ze haar werk aanschouwt. Voorzichtig pakken haar beenige vingers de verspreide velletjes bij elkaar en sluiten ze in de enveloppe

Op een bord in de keuken liggen in innige vriendschap de worst en de koek. Grootmoeder pakt ze afzonderlijk in, de worst in een extra stuk papier en deponneert haar gaven, met den brief bovenop, in een stevig mandje, dat de vrachtrijder straks aan zal komen halen om het naar Hannover te brengen, waar Hans in garnizoen ligt.

Nu neemt Agnes haar breikous en zet zich in 't zonnetje voor 't raam. Lief oud grootje! inniger dan de speelsche zonnestralen is de blik waarmee je het portret van je kleinzoon aanschouwt!

Op den straatweg komt boer Diehl aanslenteren. Een leeggebrand pijpje hangt achteloos in zijn linker-mondhoek, zijn pet houdt hij in de hand en met zijn mouw veegt hij telkens het zweet van zijn bruin voorhoofd. Boer Diehl schijnt niet op zijn gemak.

Grootje tikt tegen het venster, beduidt hem met lieve oudevrouwjes-manieren om toch even binnen te komen. Ja, ja, knikt Diehl. Hij laat zijn klompen voor de deur staan, schuifelt op zijn dikke, gebreide kousen het kamertje in, waar de portretten van den keizer en van lang-gestorven familieleden aan den wand hangen.

„Nog wat nieuws, Diehl?“ vraagt grootje.

De boer draait zijn pet in beide handen rond. „Nééé — ja, toch wel! maar je moet niet schrikken, Agnes!“

Agnes Durbach vouwt de handen; haar klare blauwe oogen staren in kinderlijke verwondering naar den boer. „Wat is er dan, dat ik schrikken kan?“

„Och niets bijzonders!“ prevelt Diehl, „iets met den jongen!“

„Wát zeg je daar? met Hans? wat is er met hem? wat heeft hij?“ hijgt grootje, zich vastgrijpend aan de tafel.

Boer Diehl zegt niets. Hij is de juiste man niet om delicate zendingen uit te voeren; hij weet niet hoe hij grootje geleidelijk aan haar verstand moet brengen, dat haar blonde Hans, haar eenige steun, die sedert vijf dagen in gevecht gesteld was, gesneuveld is en hoe zijn naam vermeld staat in een van de lange naamlijsten der vermoorden.

„Hij is toch niet ziek?“ angst grootje.

Diehl schudt traag het hoofd. „Nééé!“ antwoordt hij, een trek doende aan de uitgebrande pijp.

Agnes Durbach zwijgt een oogenblik, dan zegt ze toonloos: „Hans is dood!“

Boer Diehl zucht en knikt. „Ja, zoo is het!“ klinkt het eindelijk.

Grootje loopt moeizaam naar haar stoel voor het raam en laat zich daarin neerzinken. Boer Diehl staat nog steeds bij de deur, zijn pet in de hand, op de tafel ligt de breikous en daarnaast het mandje met de worst en de koek en den brief voor Hans.

Buiten stoet de wind met de boomtakken en als ze lachend uit elkaar stuiven, gluurt een speelsche zonnestraal naar arm grootje.

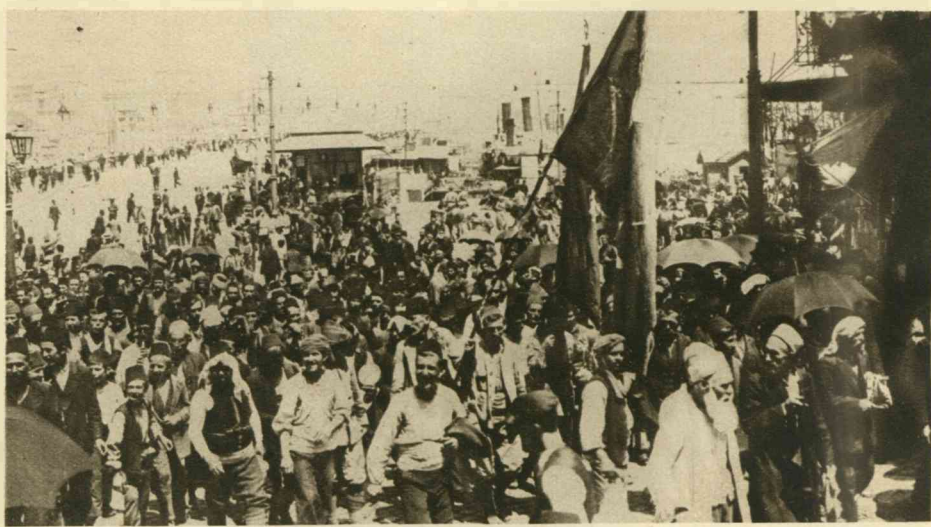
2 October 1914.

JULIA FRANK.

IN SPANNING.

Inwoners van Brussel, die hun beurt afwachten om te informeren bij den Rooden-Kruisdienst naar het lot hunner dierbaren.

ZOU TURKIJE NEUTRAAL BLIJVEN.?

Het gist aan de Bosporus en onze foto geeft een uiting van de oorlogskoorts in Constantinople. Een groot aantal vrijwilligers meldt zich bij de legerautoriteiten aan.